

(המשך מעמוד 6)

הענק שיחלוש לא רק על השוק המקומי, אלא גם על רוב היצוא.

רת

רק בנידת

עמרם בלוי, מנהיגם אדום-הזקן של נטורי קרתא, אינו מכיר במדינה ישראל, לא דת יורה ולא דה-פאקטו. הוא אינו משתמש בכסף המדינה, אינו רוצה להגות משום שירות אחר שיש לו קשר פחמים למדינה, או לתנועה הציונית. בכלל זה: שירותי הכריאות של הממשלה או של בית-החולים הדסה.

לא קל להיות קנאי בודד, כשהכל מסביב שיך למדינה היריבה. במקום לנסוע באוטו-בוס חייב הוא לבת קילומטרים ארוכים ברגל. במקום להשתמש בחשמל, מבשלים בביתו על כריים של פחמים ומדליקים מנורות נפט. גם המים המוזרמים דרך צינורותיה של עיריית ירושלים פסולים. לכן מצפה מנהיגה של הכת הקנאית הדתית למי הגשמים היורדים על גגות בתי מאה-שערים, ומצטברים באמצעות צינורות פח בבורות מוטוויחים במעבי האדמה. כל דלי מים חייבת משפחת בלוי לשאוב בחבל ארוך, המורד לבור.

כאשר כל בני המשפחה בריאים, עוד מסתדרים איכשהו. אך מה קורה כשמחלה פוקדת אחד מבני מחלה קלה אפשר לרפא באמצעות החובש או הרוקח הדתי מגודל הזקן שברחוב מאה שערים. לא כן מחלה קשה, המצריכה שולחן-ניתוחים ויאשפוז.

רק לא ב"הרסה". לפני כשנתיים חשה היגדה בלוי, אשתו של הרב עמרם, דקירות בבטנה. האשה המתקרבת לגיל 60, ואשר הספיקה להוביל לחופה שלוש מנדרותיה, ולגדל על ברכיה כחצי-הטרטר נינים, לא היתה רגילה לחלות. היא ידעה כי אסור

לבית-החולים ביקור חולים, שהוא פחות חרדי משערי צדק, היתה מוכנה ללכת. אבל בשני מוסדות אלה אין הציוד לטיפול הדרוש.

הבעל לא נסע. בינתיים הוסיפה ה' אשה להיות רחוקה למיטתה, כשהיא מת-תלת ביסורים. הדבר נודע לשכנים ולבני-משפחה רחוקים. אלה מיהרו לביתו של הקנאי, במרחק של 25 מטר ממעבר מנדל-באום. אך כל הטענות לא הועילו. עמרם בלוי עצמו לא היה צריך אפילו להיכנס ל' ויכוח עם הקרובים; החינוך שנתן לאשתו וילדיו התגלה כיעיל ביותר. גם האשה החולה וגם בניה ובנותיה דחו בזעם את ההצעה של "באין ברירה מוכרחים להי' כנע".

היום אין ברירה בזה, מחר אין ברירה בדבר אחר" סענה האשה, שהצהירה על נכונותה לסבול עד הסוף, ובלבד שלא יאמרו כי אשתו של רב עמרם בלוי הוכ' נסה להדסה.

לבסוף נמצא מוצא. אחד מקרובי המש' פחה גילה כי ציוד דומה לזה שבהדסה נמצא גם בבית-החולים הפרטי אסותא בתל-אביב. רב עמרם הסכים שאשתו תעבור לעיר הציונית הגדולה, למען תוכל לקבל את הטיפול הדרוש. כמכוננית פרטית הועב' רה היגדה בלוי לאסותא.

בעלה לא נחלשה אליה, כי הוא אינו יוצא מירושלים — אלא רק אם מובילה אותו ניירת של המשטרה לבית-הכלא ב' רמלה.

חוק

הסיפה האמיתית

משך שלוש שנים עבד פאוזי אסמאר (25) בשבועון המפ'מי בשפה הערבית אל פאג'ר. כאשר פרש, היה זה בעיקר משום שכ' צעיר ערבי לאומני לא היה מוכן להסכים להנחיות הפוליטיות החדשות שקיבל מר'

היגדה (מימין) ועמרם בלוי

הפעם בגלל זה, הפעם הבאה בגלל זבר אחר

כו המפלגה. הוא נטש את מקצוע העיתונ' נאות, הפך מויל לספרות ערבית.

צו חיפוש. משך שנתיים הוציא אסמאר שלושה ספרים ערביים, שבמקורם ראו אור בארצות ערב.

לפני ימים אחדים התדפקו שוטרים על דלת ביתו של אסמאר בלוד. הם הציגו ב' פניו צו-חיפוש, חיפשו אחר הספסים וכתבי-היד של הספרים שהוצאו לאור.

אסמאר לא ידע מדוע נערך החיפוש למעלה משנה לאחר הוצאת ספרו הראשון, ההיסטוריה של אלג'יר. אך הוא הבחין ש' השוטרים ניסו למצוא דוקא את כתבי-היד והספסים, ששרדו מהספר החדש, אותו הוציא לפני שמונה חודשים לאור.

כאשר מצאו השוטרים את הספסים, הח' רימו אותם. האשמה: אסמאר שכח לציין בגוף הספר את המקום בו נדפס, כפי ש' מחייב החוק.

אסמאר עצמו היה משוכנע כי הסיבה להחרמה היתה אחרת לגמרי. כי שם הספר שהוחרם: הפילוסופיה של המהפכה מאת גמאל עבד אל-נאצר.

גראפיקה ואשקים בחלל

עיר-הנוער שהוקמה השבוע בין כר"י הרשא של יריד-החורח בתל-אביב, היתה רחוקה מלהזכיר באווירתה ובמתקניה עיר-נוער אמיתית. לא היתה זו דיסני לאנד ישראלית, גם לא ממלכה אותה ראה יאנוש קורצ'אק ב"מלך מתיא הראשון". היה זה אוסף של תערוכות, בחלקן מסחריות, ש' במאמץ ניכר אפשר היה למצוא קשר כל' שהוא בינו לבין נוער.

את מרכז ההתענינות משכו בעיקר שני ביתנים: הביתן היאפני וביתן עבודות-הנוער. בעוד שהראשון היה ביתן מסחרי, בו הוצגו עצצועים ומוצרים יפאניים אחרים, הכיל השני עבודות אמנות ומכאניקה של בני נוער במוסדות שונים, החל מבית-הספר לאמנות בצלאל וכלה בכלא תל-מונד. ה' מכנה המשותף של שני ביתנים אלה היה היד שתיכונה וביצעה את שניהם, ידה של גראפיקאית צעירה שתוך זמן קצר בשנים האחרונות הפכה לדמות הבולטת ביותר בין מתכנני ומבצעי התערוכות בישראל.

בני הכשרה מוקדמת. בת-שבע הורשנון, שכינויה האמנותי-מסחרי הוא בת-שבע בלבד, הגיעה לפיסגה מבלי שעברה כמעט כל הכשרה מקצועית או אמנותית שהועידה אותה לתפקיד זה. לילדת אנטרפרן שבבלגיה, עלתה בת-שבע לפני 13 שנה במסגרת עליית-הנוער לקיבוץ רמת-דוד.

היא עסקה בציור כתחביב רק משום שאחותה הבוגרת היתה ציירת וקרמיקאית, בוגרת אקדמיה לציור בבלגיה. רק בעת שירותה בצה"ל החלה בת-שבע לעסוק בגראפיקה באופן מקצועי. כשחזרה לחיים אזרחיים נכנסה כעובדת לחברת גראפיקאים מבצעי תערוכות, הפכה תוך זמן קצר לשותפת, עד שיסדה חברה עצמאית משלה. היה לבת-שבע מה שלא היה לגרפיקאים רבים אחרים; חוש מיוחד לייצור אוירה, ותפיסה אמנותית של נושאים מסחריים טהורים.

בשבילי גראפיקה זה לא לצייר מודעות או פלאקטים. אני אוהבת בעיקר תערוכות וחלונות-ראדה. זה מאפשר משחקים בחלל, ביצו תלת-מימדי."

לפני שהיא ניגשת לביצוע עבודה, לומדת בת-שבע את הנושא אותו היא צריכה להפ' גין באופן יסודי. "התכונות החשובות ב' יותר לגראפיקאי הם השכלה רחבה עד כמה שאפשר ומשמעת בעבודה." בניגוד לגרא' פיקאים אחרים, המבצעים רעיונות לפי תכ' נון של אדריכלי-פנים, נוהגת בת-שבע ל' בצע כל עבודה בעצמה מתחילתה ועד סופה. כמה מעבודותיה זכו לשבחים רבים. היא ביצעה את תפאורת מועדון תל-אביב הקסנה, שהוקם בזמנו ביריד-החורח; היא עשתה את קיר הכניסה של הביתן הישראלי בתערוכת פוזנאן, שנבחר כעבודה הגראפית הטובה ביותר בישראל ב'1962, ולאחרונה אף זכתה בהכרה בינלאומית.

כאשר יצאה, לפני חודשים מספר, להולנד, כדי ללמוד את אמנות הסרטים המצויירים, התברר לה שזה ענף סגור שאינו מאפשר לימוד למתלמדים זרים. אולם כאשר ראו שם את אלבום תערוכותיה קיבלה בת-שבע מיד תכנון תערוכה נידת של מוצרי חברת פיליפס על סטח של אלף מ"ר.

שני מבצעייה של בת-שבע בעיר-הנוער הם זוגמא של גראפיקה שמושית ברמה גבוהה. הם משרתים את הנושא, מבטאים בצמצום את המקסימום, מצטיינים בעדינות הבעה, נשיות וניצול כל אפשרויות וחמרי הביטוי האמנותיים.

פסטיבאלים

מצער הכוכבים

הפסטיבאל הישראלי למוסיקה ולדראמה שיחל בשבוע הבא וימשך כמעט חודש, רכש לו כבר מעמד בשמות האמנים המכ' בנים המופיעים בו מדי שנה. לעומת זאת טרם גיבש לו אופי' מארגני הפסטיבאל אף רואים בכך מעלה. טענו הם: "הפסטיבאל הישראלי נמצא מקו אופייני. רק כך יכול הוא לעורר התענינות בקהל שוחרי האמנות כולו ולא לחוג סגור של אגניי טעם."

מה שיגיש הפסטיבאל הפעם לקהל כולו יהיו: האופרה פילד'ו של בטהובן, בבי' צוע גדולי הזמרים בעולם; הילדה צדק, יאן פירס ופול יוקנה. שתי יצירות מקהלתיות: האורטוריה

גרפיקאית בת-שבע ביצו תלת-מימדי

תיקון חצות של הישראלי מרכזי סתר, ר' משתה בלשצ'ר של האנגלי ויליאם ולטון. מוסיקה קאמרית בביצוע השלישיה המפורסמת: אייוק שטרן, ליאונרד רוז ו' יוג'ין איסטמן.

להקת פרומנט'יקה האמריקאית, המב' צעת מוסיקה מתקופת הרנסאנס והבארוק בכלים מקוריים.

הפסנתרנית והמנצחת רזליין טורק, שהופעתה תהיה ללא ספק גולת הכותרת של הפסטיבאל.

הקראות דרמטיות מפי השחקנית אני נט מורהאד האמריקאית והשחקן הצרפתי ז'אן וילאר.

להקת המחול היהודית של שאנסה ראו.

חלקו הישראלי של הפסטיבאל ליובל' ה' פעם יותר. הוא יקיף את כל תזמורות ה' ארץ ומקהלותיה ולראשונה תיכלל בו אף הופעה של מוסיקה יהודית ליטורגית ב' ביצוע שלושה חזנים: משה קוסוביצקי, מוריס גנשוף ויעקוב ברקין.

מאחורי הקלעים

חשופים מכאן וכאן

פדישת השפניות תיערך בחודשים הקרובים במועדוני-הלילה התל-אביביים. ה' ראשון בסדרה הוא מועדון הלילה ב'ר, שבאולמו החלו להופיע שתי סטריפטזיאיות ממועדוני-הלילה הפריסאי המפורסם, קר'יי הודס. התשפנית שתהה את מסמך ההופעה ותגיע למועדון בעוד כמה שבועות, היא ריטה קאדילאק, מי שנחשבת להשפנית ה' מעולה ביותר בצרפת... אמרקהיה הפוכה, מתעתד להביא בעליו של מועדון הלילה צברה. מתחילת אוגוסט תופיע ב' מועדוני קוקסינל, הרב-טוראי הצרפתי ש' שינה מינו לאשה... מישא ומתן דומה מנוהל עתה על-ידי מועדון הלילה אדריה, המתכונן להביא להקת גברים-נשים שלימה ממועדון הלילה הפריסאי קרוסל, בו מופיעות אך ורק נשים שהינן גברים בדי' מוס... סנקציות חמורות של מילים בעלי בתי הקולנוע ברמת-גן על רשימה שחורה של אמנים. הם הודיעו, שלא יתנו להופיע באולמות הקולנוע שלהם לאמנים שיופיעו בתוכניות שאורגנו באצטדיון ה' פועל רמת-גן, שהוכשר זה מכבר כאמפי' תאטרון על-ידי חברת מפעלי-יורד בע"מ... חנה אהר'וני יוצאת בסוף החודש למסע הופעות מחודש בעולם. בתקופת שהותה בישראל ערכה 20 הופעות, שזיכו אותה בביקורות נלהבות, אולם מבחינה כספית היח כשלון מוחלט... בשלון מוחלט היווה גם מועדון הלילה סימן שאגה, על שפת ימה של תל-אביב, ששאלת קיומו עומדת עתה בסימן-שאלה.